

Kurum : Işık Üniversitesi
Başlık : Işık Üniversitesi | Sanat Tarihi ve Müzecilik Kulübü -
"Selçuk Yöntem ile Sanata Dair"
Konuşmacılar : Öğr. Gör. Seden UZ, Prof. Dr. Hasan Bülent
KAHRAMAN, Selçuk YÖNTEM, Ceylan DURGUN,
Adem ÖZDEMİR, Beril BARAN, Göktuğ AKŞAHİN,
Burak POLAT
Video Adresi : <https://youtu.be/UySG-RTyEk>
Yayın Tarihi : 20.08.2021

Seden Uz: Hasan Bülent Kahraman Hocam hoş geldiniz, çok mutlu oldum sizi burada görmek beni çok büyük onurlandırdı.

Hasan Bülent Kahraman: Estağfurullah benim için de öyle.

Seden Uz: Evet, çok teşekkür ederim.

Hasan Bülent Kahraman: Selçuk Bey'e de teşekkür ediyoruz geldikleri için.

Selçuk Yöntem: Rica ederim.

Seden Uz: Değerli konuğum Selçuk Yöntem hoş geldiniz tekrar.

Selçuk Yöntem: Merhaba, hoş bulduk. Hepinize sevgiler buradan selamlar.

Seden Uz: Size soru sorarak başlamak istiyorum. Biz Sanat Tarihi ve Müzecilik Kulübü olarak değerli sanatçılarımızı elimizden geldiğince ağırlamaya ve sanata sanata dair merak ettiğimiz şeyleri sormaya çalışıyoruz. Bu bağlamda size şeyi sormak istiyorum. Sanata nasıl başladınız? Ailenizin sanata başlamaktaki rolü çok büyüktü bildiğim kadarıyla babanız en önemli aktördü sizin hayatınızda. Operalara götürmüştü sizi diye biliyorum. Bize bu hakkında biraz bilgi verebilir misiniz? Ben öncelikle bunu çok merak ediyorum.

Selçuk Yöntem: Evet, tabii sanata başlama bir bilinci esasında yoktu o zamanlar ama sanata başlama duygusunun oluşacağı temeller olmuştu benim hayatımda yani bir tiyatrodan etkilenmek, bir operadan etkilenmek, bir baleden etkilenmek. Seyirciyle oyuncu arasındaki ilişkinin ruhu, duygusu, coşkusu bir bilinçaltı olarak bir yer etmişti bende ama o zaman tabii ki "Sanat nedir? Sanatın evrenselliği nedir? Kitlelerle, toplumlarla sanatın ilişkisi nedir?" o kadar bilinç içerisinde değildim o zaman. Ama şöyle bir duygu vardı, bir kot vardı: ben bu işi yapacağım, bu iş insanı çok kapsayan bir iş ve birebir malzemesi insan olan bir iş. Onun için oyuncu olmaya karar verdim. Burada tabii ben bunu becerebilir miyim duygusu vardı, kendime ne kadar güvenebilirim duygusu vardı, yeterli miyim duygusu vardı. Ama sonra bunun giderek çalışmakla çok farklı bir yere

gelebileceğini, disiplinle çok farklı bir yöne gelebileceğini böyle peyderpey, basamak basamak hissetmeye başladım ve ondan sonra mücadele etmeye başladım. Tabii ki babamın çok büyük etkisi oldu. Bana klasik müziği dinletmesiyle, opera, bale, tiyatroya götürmesiyle ve konservatuvara gireceğim zaman beni desteklemesiyle ama ben girdiğim zaman konservatuvarı kazanamadım. Çünkü o zaman hiç erkek almadılar benim girdiğim dönemde 3 tane kız aldılar. Sonra seneye babama ben “Tekrar gideceğim konservatuvar imtihanına gireceğim” dediğim zaman karşı koydu ilk önce. Ben direttim. “Peki, o zaman git.” dedi. “Gir imtihanına konservatuvarın tekrar sonra hemen döner dönmez derslerine başlayacaksın.” dedi. Pek ihtimal vermedi ve girdiğim zaman kazandım konservatuvarı ama benim çok maceralı bir konservatuvar dönemim geçti. Sonra şubat ayında ilk yıl imtihan vardı. Orada başarısız olan çıkartılıyordu okuldan. Beni çıkardılar 7 kişiyle birlikte 6 kişiyle 7 kişiyle birlikte imtihanda başarısız gördüler. Haklı nedenlerimiz vardı. Ben tabii liseye geri döndüm. Sonra Danıştaya vermiştik. Bir yıl sonra Danıştayda davayı kazandık tekrar konservatuvara geri döndük. Yani çok meşakkatli bir yoldan geçerek bunlar oluştu. Onun için sanatın ilk önce birinci bizim yani 16-17 yaşlarında olsa toplum çok daha farklı bir aydınlanma içinde olabilir, ama çevresel etkiler, kendi kişilik inancınız, bilginiz, hissetmeniz onu çok başka bir yere götürebilirdi. Ben de öyle oldu.

Seden Uz: Peki, çok güzel. Peki, kendi kızınızı yönlendirdiniz mi sanat okuması konusunda biraz? Sanırım kızınız tiyatro eğitimi alıyor, bildiğim kadarıyla yoksa o aile ortamında zaten sanatla ilgilenmemesi imkânsızdı, eşiniz ve sizin aracılığınızla yoksa kendisi mi tercih etti sanatla ilgilenmeyi?

Selçuk Yöntem: İlk önce pek umursamıyordu, tabii giderek etkilenmeye başladı. Bale kurslarına gitti. O ona yetmedi yani pek sarmadı. Sonra konservatuvar imtihanına girdi. Başarısız bir deneyim yaşadı, ayağı kırıldı. Bir sene sonra tekrar gireceğini söylemişti. Ama beni duyuyorsunuz değil mi?

Seden Uz: Evet, bir şey oluyor ama.

Selçuk Yöntem: Bir şey oluyor evet.

Seden Uz: Anlayamadım. Birisi ekran paylaşıyor sanırım.

Hasan Bülent Kahraman: Ama sizi duyuyoruz evet.

Selçuk Yöntem: Görüntüm var mı?

Seden Uz: Görüntünüz var.

Hasan Bülent Kahraman: Var.

Selçuk Yöntem: Ben de sizden 3 kişiyi görüyorum. Evet tekrar eski şeyine geldi. Sonra tabii bir yıl zaman vardı Iraz için Iraz da Uluslararası ilişkileri bitirdi. Biz pek istemiyorduk olmasını doğrusu pek benciliğin bir olaydı bu sonra uluslararası bitirdikten sonra oyunculuk okumaya karar verdi. Onu da bitirdi Haliç Üniversitesini. Şimdi işte oyunculuk da yaptı. Şimdi Tiyatro Kooperatifinin başkanı şu anda onunla uğraşiyor.

Seden Uz: Çok güzel. Tiyatroya ne zaman başladınız, hangi okulda? Ben Şişli Terakkinin sizin için çok önemli bir yer tuttuğunu biliyorum. Öyle değil mi yanlış mı yoksa?

Selçuk Yöntem: Doğru, çok doğru. Şu anda Nişantaşı'nda City's olan yer Şişli Terakki Lisesiydi. Orada tiyatro kolunun, şey Mezunlar Cemiyetinin Tiyatro Kolu vardı. Oraya girdim. Orada "Woyzeck" Georg Büchner'in "Woyzeck" adlı oyununda oynadım. Fakat ondan önce ilk deneyimim perde açmaktı.

Seden Uz: Gerçekten mi?

Selçuk Yöntem: Tiyatroda perdenin başlangıcında ve sonunda bitişi konuya göre çok değişkenlik kılar. Ben de böyle ellerimi yırtarak yönetmenim madem böyle söylüyor bu perdeyi iyi açmalıyım, iyi kapamalıyım diye ilk bununla başladım. Sonra babamla annemi davet ettim. Oyuna gelin bu akşam tiyatro var. Ben de varım ben de varım. O oyun bitiminde babam, annem "Seni göremedik" dediler. Ben de çok sinirlendim. "O perdeyi ben açtım." dedim. O perdenin açılması çok önemliydi, kapanması çok önemliydi. "Onu ben açtım." dedim. "Aaa çok güzel açıp kapattın." dediler, tebrik ettiler. Ondaki sonraki oyunda "Woyzeck"te rol aldım. İlk oyunum oydu, ama esasında o oyunu oynamadan önce bir tiyatro kolunun oyununu seyretmişim. Oradaki oyuncu ve seyirci ilişkisi beni çok etkilemişti bilinçaltımda. Evet, başlangıç noktası o oldu. Ondaki sonra Şişli Terakki Lisesinden sonra tekrar başka bir liseye gittim. Orada kazanamadım demiştim ya Terakki Lisesine gidince başka bir liseye gittim. Orada tekrar tiyatro koluna girdim ve sonra konservatuvar serüveni başladı.

Seden Uz: Okul hayatınızda böyle kendinize idol belirlediğiniz sanatçılar oldu mu?

Selçuk Yöntem: Aktör olarak mı?

Seden Uz: Aktör olarak evet.

Selçuk Yöntem: Tabii tabii genel müdürümüz Cüneyt Gökçer rahmetli hocamız, Mahir Canova çok önemli aktörler. Baykal Saran, Sadrettin Kılıç, Sönmez Atasoy bunlar çok özendiğimiz idol olarak etkilendiğimiz aktörlerdi. Zaten bu işte etkileşim genele yayılmazsa oralardan bir şey toparlamazsanız, siz kendinizde yoğurup onu aktarmazsanız biraz kısır kalabilirsiniz. Onun için bu değerli aktörlerden çok çok önemli şeyler öğrendik, çok etkilendik.

Seden Uz: Peki, sanat hayatınızı mantığınız mı yoksa sezgileriniz mi biçimlendirdi?

Selçuk Yöntem: Kesinlikle sezgilerim biçimlendirdi. Çünkü sanatta mantık pek yoktur. Mantık tamamen çok matematiksel bir kavram bence ancak sezgilerle yürüdüğünüz bir noktada mantığı iyi değerlendirip yüreğinizle ve ruhunuzla kaynaştırmanız gerekiyor.

Dinleyici: Can I ask can I ask can I ask a question please?

Seden Uz: Later if our speaking is finished you could ask your question okey? If you want you could write your questions at to the chat okey.

Selçuk Yöntem: Evet.

Seden Uz: Buyurun,

Selçuk Yöntem: Öyle yani bilmem anlatabildim mi? Mantık için daha disiplinli, daha yaratıcı olabileceğine ve çalışmayla bunun daha gelişebileceğine inanmanızın bir yardımcısı olabilir.

Dinleyici: I want to ask a question. We are from Pakistan and we are really very glad to see to you one thing. You know I don't understand the differences all over the world. Focusing to come to turkey it's very and one thing is that I want to ask you. People are facing so many problems, admission and universities are not given. What do you suggest in this condition?

Ceylan Durgun: I'm sorry but this is not the right place speak about that so I will write my email address from the Chat. Can you please contact me about this?

Selçuk Yöntem: Anlamadım ben.

Seden Uz: E şey, bu başka bir konu hakkında bir soru sordu.

Hasan Bülent Kahraman: Efendim bu sizinle ilgili değil, galiba bir burada da telefonlarda hatların karışması gibi Zoom'da da hatlar karışmış durumda çok özür dileriz.

Seden Uz: Muhtemelen.

Selçuk Yöntem: Estağfurullah, estağfurullah.

Hasan Bülent Kahraman: Bu arkadaşımız Pakistan'dan bağlanıyor. Ama burası değil tabii onun yeri. Siz lütfen Chat'ten Ceylan Hanım kendisine yazar mısınız? Bu özel bir toplantı.

Ceylan Durgun: Yazdım Hocam.

Hasan Bülent Kahraman: Tamam sağ ol. Buradan arasınlar sonra bizi arayıp kendisi istediği soruyu sorabilir. Özür dileriz, efendim.

Selçuk Yöntem: Yok, rica ederim rica ederim.

Hasan Bülent Kahraman: Buyurun lütfen.

Seden Uz: Sezgileriniz değerlendiriyor, yönlendiriyor demiştiniz. Orada kalmıştık.

Selçuk Yöntem: Tabii ki bence birçok insanı da sezgileri yönlendiriyor yaşamda, hepimizde bu sezgiler çok güçlü bir şekilde var. Ama bunu kullanmak ve değerlendirmek gerekiyor. Çünkü genellikle mantığımızı hayatımıza sokuyoruz ve o mantıktan yürümeye gidiyoruz, ama hayat mantığın katı kurallarıyla bir türlü bağdaşmıyor. Orada hissettiğiniz bir şeyin olmaması gerektiğini hissediyorsanız veya tikanıklık varsa orada sezgiler buna çok yardım ediyor. Yani bu metafizik bir kavram değil esasında. Bize verilen koku alma duygusu gibi bir şey, tat alma duygusu gibi bir şey. Mesela sezgi çok önemli ve herkesin bunu yaşamında çok rasyonel bir şekilde kullanması lazım bir yerde diye inanıyorum. Hele sanatta bu daha fazla tabii duygu üzerine yüklü olduğu için mesele ama bir doktor için de geçerli, sizler için bir profesör için de geçerli, bir terzi için de geçerli. Bir yerde bir şeyin doğru gitmediğini herkesin hissettiği bir dünyada yaşıyoruz. Orada o güzel kararlar o hislerin, o sezgilerin getirdiği o güzel kararlar çok başka bir hâle sokabilir meseleyi.

Seden Uz: Evet, doğduğunuz mesela şu anki Selçuk Yöntem 15 yaşındaki Selçuk Yöntem'e dönüp baksa ne söylerdi?

Selçuk Yöntem: "Allah kolaylık versin çok işin var senin yazık yani senin için çok üzülüyorum." Derdim. Böyle şimdi yaşanmışlıklar tabii, hepimiz biliyoruz bunu bir yerlere gelene kadar hepimiz için bu geçerli bazı sıkıntılı yollar var, meşakkatli yollar var. Pek daha orayla karşılaşmak istemediğimiz için o 15 yaşı düşünmek bile istemiyorum. Çünkü 15 yaşında her sabah kalkıp okula gidiyordum ve şöyle demiştim kendi kendime "Ya bu ne kadar sürecek bu yani? Kalk git kalk git kalk git!" İşte benim değişime başladığı sezgilerimle ben hani galiba bu işe yönlendirileceğim dediğim zamanlar o zamandı. Ama geçmişe dönmek mesela nostaljik bir insanımdır. Nostaljiyi çok severim. Geçmişe dönmek istersem konservatuvardaki 5 yıllık olayıma dönmek isterim mesela.

Seden Uz: Evet. Onu soracaktım. Bir dönem eğitim de çok verdiniz. Çocuklara tiyatroyu sevdirmek için Zuhâl Olcay'la beraber sanırım bazı eğitimleriniz oldu. Bunun hakkında bilgi vermek ister misiniz?

Selçuk Yöntem: Bu eğitim dediğiniz şöyle 78 yılında o siyah beyazken TRT'de ve "Atlıkarınca" diye bir program vardı. Zuhâl, ben, Levent Öktem ve Rüçhan Çalışkur "Ali, Veli, 49, 50" diye dörtlüydü. O zaman her hafta çocuklara bir rahmetli... Çok önemli bir tiyatro adamıydı. Onun yazdığı metinlerle Shakespeare, Moliere onlardan sahnelerle 25 dakikalık çok güzel bir program yapıyorduk. Sonra arşivde kaldı bazı görüntüleri, bazı görüntüleri de bir sel aldı TRT'den onlar oradan gitti, ama bazı arşivde bilgiler var. Benim için çok önemli bir programdır o. O dönemki çocuklar için de önemli bir programdı.

Seden Uz: Pandemi sizi etkiledi mi, sizi ve sanatınızı? Tabii ki her şeyi etkiledi. Bizim de eğitim hayatımızı etkiledi, normal hayatımızı etkiledi, ama sizin sanat hayatınızı pandemi ne kadar, nasıl etkiledi? Bunu sorabilir miyim?

Selçuk Yöntem: Yani ansal değerlendirmeler olarak bakarsak pandemiden önce biz Peter Shaffer'in "Amadeus" oyununu sahneledik. Çok büyük bir prodüksiyon, çok başarılı bir sonuca ulaştık ve biletlerimiz çok önceden bitiyordu ve son 11 Mart'ta oynadık. Birdenbire boşluğa düştük. Her şey çok güzel giderken birdenbire boşluğa düştük hepimiz gibi. Sonra bir açılım oldu. Tekrar başladık, sonra tekrar kapandık. Tekrar şimdi oynamaya devam ediyoruz. Yani işinizi yaparken ki o heyecan, o coşku, o paylaşım birdenbire yok olduğu zaman birazcık psikolojik travmalar oluşuyor, anksiyeteler oluşuyor. Bir de müzisyenler, şarkıcılar, o perde arkasındaki teknik elemanlar birdenbire bir işsizlik, bir çaresizlik baş gösterdi. Tabii sıkıntılı bir dönemdi bu ama bunu olumlu yöne çevirenlerimiz de oldu. İşte spor yapmak gibi, kitap okumak gibi, kendinle daha baş başa kalmak gibi. Doğrusu ben kitap okuyamadım nedense o kadar boş zamana rağmen ama spor yaparak bazı bu kaybettiklerimizi çünkü biraz da oturarak iş yapıyoruz, bekleyerek iş yapıyoruz. Onları tekrar kazanmak için çaba gösterdim. Yani bu konuda hepimizin sıkıntısı aynı bence renkleri değişik yani temel olarak aynı.

Seden Uz: Pandemi tiyatroyu değiştirecek mi? Yani bundan sonra biz tiyatro seyretmek için aslında tiyatrolara gitmeyeceğiz ve evde mi seyredeceğiz? Yani nasıl bir değişim olacak tiyatroyla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Selçuk Yöntem: Yok. Hiçbir değişiklik olmayacak. Hiçbir değişim olmayacak bence. Evet, pandemide çevrimiçi böyle tiyatrolar oldu. Çok güzel yaratımlar bunlar çaresizlik bir şeyler her zaman üretiyor, harika yaratımlar ama canlı o ilişkiyi hiçbir zaman hiçbir şeyin yerini tutamaz mümkün değil. Çünkü ilk açılımda biz 2400 kişilik yerde 1200 kişi oynadık arada boşluklar var ve herkes maskesini takıp yine geldi oraya ve ben çok duygusal bir konuşma yaptım, kendimi de tutamadım. Yani size teşekkür ediyorum geldiğiniz için bu kadar tedirgin bir ortamda olmamıza rağmen biz de seyircileri alkışladık. Hâlen de öyle alkışlıyoruz yalnız bırakmadıkları için. İyi bir yaratım olduğu zaman bunun karşılığı oluyor, ama tiyatro çok görsel, opera, bale çok görsel. O anda etkilendiğinizle var olup güzel uyuyorsunuz, hayal kuruyorsunuz ve yaşama tutunmak için bir çaba gösteriyorsunuz. Onun için tiyatro yani bu pandemi geçecek tabii ki geçecek. Geçmemesi mümkün değil. Şöyle de bir şansımız var ki 1800 yılında, 1910 yılında 30-40 yılında olmadı. Teknolojinin çok geliştiği bir zamanda oldu. Muhakkak geçecek ve biz de onun psikolojik nedenlerini, yaşamlarını iyi tiyatro yazarlarıyla başka türlü yansıtmaya çalışacağız.

Seden Uz: Evet. Şimdi; beni çok biz Müzecilik Kulübü de öğrenci kulübü olduğumuz için, ben de müzecilik eğitimi aldığım için o yüzden şeyleri takip ediyoruz güncel platformda olan şeyleri. Norveç'te bir tane kocaman şey yaptılar, kocaman bir gemi yaptılar. Tohumları orada koruyorlar. Bunun amacı da şey işte en ufak bir nükleer patlama ya da kıyamet ya da bir şey olursa tekrar yeşersin diye. Yeni bir karar aldılar. The Beatles'ın parçalarını halka oylamaya sundular ve dediler ki; "Hangi parçalarının korunmasını istiyorsunuz?" Yani tohum kadar sanatın da korunması çok önemli. Bunun farkına vardılar. The Beatles deyince zaten siz de bir yansıması var bunu hissedebiliyorum. Onun dışında da mesela size böyle bir soru sorsam. Hangi oynadığınız rolün ya da hangi tiyatro eserinin korunmasını isterdiniz Selçuk Bey? Hani böyle bir şey size gelse mesela ve deselerdi ne derdiniz?

Selçuk Yöntem: Yani çok güzel bir soru Seden'cim. Şöyle ben Beatles hayranıyım. Gerçekten çok çok severim Beatles'ı. Kendi oyunumla ilgili söyleşeler çok şanslı bir repertuarım var, gerçekten çok şanslıyım. Çok iyi yönetmenlerle, çok iyi oyuncularla paylaştım oyunlarımı. İnsan kıyamıyor bir tanesini söylemeye ama biz sondan gidelim. Yani Amadeus'ta insan denen varlığın hırsını, yeteneğini paylaşımlarının çok iyi dramatik bir yapıda değerlendirildiği Amadeus'u isterdim. Ama arkasından hemen Shakespeare'in "Hırçın Kız"ını isterdim. Arkasından hemen Güngör Dilmen'in "Deli Dumrul"u isterdim. O kadar çok değerliler var ki! Mesela şunu merak ediyorum. Beatles'a sordukları zaman hangi parçasını seçmişler?

Seden Uz: Şu anda hâlâ oylamada bekliyoruz. Belirli bir süre daha sürecek. O oylama bittikten sonra çok değişik bir platform yapacaklar. Bir sığınak gibi bir platform. Bu teknolojik birtakım buluşlarla onu korumaya devam edecekler. Yani bir nükleer patlama dahi olsa korunmaya devam edecek o parçalar böyle bir alan oluşturuyorlar. Şu an hâlâ oylama sürüyor.

Selçuk Yöntem: Çok güzel, çok iyi harika bir fikir bu bence ama inşallah öyle bir sonuca varacak bir yaşam sirkülasyonumuz olmasın.

Seden Uz: İnşallah evet. Peki, siz rollerinize nasıl hazırlanıyorsunuz Selçuk Bey yani?

Selçuk Yöntem: Yani herkesin bir kendi üslubu var, rollere hazırlanma üslubu ama ben rollerime daha çok provada hazırlanırım, değerlendirme yaparım. Provada yaptığımız değerlendirme bilinçaltında oluşarak bugüne kadar yapmış olduğunuz gözlemlerle ve çizilen mizansenlerle ve anımsamalar daha kolay olacağı için ezberinde yarısını provalarda yaparım. Prova çok önemli bir

etkendir ve orada zaten diğer aktörlerden aldığınız elektrikle oyuncunun yani rolün ruhu kendi kendine çıkmaya başlar. Ben öyle değerlendiririm ve genel provaya kadar hepsini ortaya koymam. Koymuyor muşum meğerse söylediler bana. Provada genel provada gösteriyormuşum. Bunun da çok güzel bir anısı vardır hatta bende.

Seden Uz: Aaaa! Paylaşırsanız seviniriz.

Selçuk Yöntem: 2000 yılında sevgili Haldun Dormen sahneye koyuyordu “Bir Kış Öyküsü” diye bir müzikal yani bu esasında Gogol’ün Müfettişi. İki tane akıl hastası kaçıyorlar. Bir kasabaya gelip orayı yönetmeye başlıyorlar. Biz de işte provayı yapıyoruz, yapıyoruz, yapıyoruz, yapıyoruz. Haldun Bey’e de söylemişler benim eski çalıştığım yönetmenler “Selçuk’u provada şey yapmayın. O genel provada başlar oynamaya. Sakın üzerine gitmeyin.” demişler. Haberim yok benim. Sonra genel prova yapacağız. Haldun abi odama geldi. Herkese başarılar diliyor. Açtı kapımı “Selçuk’cuğum,” dedi. “Akşam için başarılar dilerim.” dedi. Tam kapıyı kapatırken, açtı tekrar “E şekerim, sen de oynayacaksan oyna artık.” dedi bana. Ben böyle kaldım. Neyse ondan sonra çok mutlu oldu o da. Böyle yani herkesin bir yoğurt yiyişi vardır gibi herkesin kendine has bir üslubu var. Ama yani mesela şunlara inanmam. Onun da doğru olduğunu sanmıyorum. Mesela bir deliyi oynayacaksam gidip akıl hastanesinde inceleme yapmam. Yani bir bilmem ne oynayacaksam gidip yani hapishanede onu incelemem. Bunun doğruluğuna inanmıyorum. Aktörün yaratımı nerede o zaman? Gözlemleri nerede, birikimi nerede? O his ve koordinasyon sizi bir yerlere götürüyor. Bunun tam bir formülasyonunu tarif edemem, ama ettiğim kadarıyla benim rolüme hazırlanma şeklim bu.

Seden Uz: Mesela biz doğduğumuz andan itibaren ben öyle düşünüyorum. Yaşadığımız dünya bir tiyatro sahnesi biz de roller üstleniyoruz. İşte doğuyoruz, öğrenci oluyoruz sonra anne rolü üstleniyoruz, baba rolü. Ben, işte öğretmen rolü üstleniyoruz. Ondan sonra öğrencilere dersi anlatıyorum. Sonrasında hâlâ anlatmaya etrafta devam ediyorum. Çünkü seviyorum onu bırakmak istemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Sizin de böyle tiyatrodaki üstlendiğiniz bir rolü çok beğenip, benimseyip, bırakmak istemediğiniz oldu mu? Yani Kral Lear’i oynayıp “Ya bu taç çok güzelde ben bunu bırakmayayım” dediğiniz bir an oldu mu hiç? Hiç bir rolü bu kadar benimsediniz mi?

Selçuk Yöntem: Yani içselleştirme anlamında mı söylüyorsunuz?

Seden Uz: İçselleştirme anlamında soruyorum.

Selçuk Yöntem: Yok. O da doğru bir şey değil. O sağlıklı bir olay değil. Siz rolü oynarsınız. Sahnede alkışınızı alırsınız, gidersiniz o bitti. Onun yansımasını hayatınıza, evinize, odasına, yatağınıza taşıyorsanız orada bir sakatlık var demektir katiyen. Biz yani hırsız oynuyorsak yani onun üzerinde yoğunlaşmayız. Bir katili oynayıp onun üzerinde bir imaj geliştiremeyiz. Biz bir şeyi sadece yansıtırız. O sadece sahnede kalır, ama oynamaktan öyle zevk aldığınız öyle roller vardır ki ya yarın olsa da tekrar oynasam, ya yarın olsa da tekrar oynasam dediğiniz roller vardır. Ama bunun yanında bu oyun bir an önce kalksın yani olmadı işte boşuna oynamayalım bunu dediğiniz roller de vardır, oyunlar da vardır. Onun için bizde içselleştirmek çok çok çok yanlış bir olaydır. Siz makyajınızı yapar, kostümünüzü giyer, oynar, seyirciyle alışverişinizi yapar çıktıktan sonra kendi hayat enerjinize, yaşamınıza devam ederseniz.

Seden Uz: Türkiye’deki tiyatro eğitimini nasıl buluyorsunuz? Yeterli mi sizce ülkemizdeki tiyatro eğitimi ya da daha çok geliştirilmeli mi? Bu konu hakkındaki görüşlerinizi merak ediyorum.

Selçuk Yöntem: Şimdi; konservatuvarın kurulumu 1946 yanılmıyorsam. O kadar dehşetli bir koordinasyonla kurulmuş ki yurt dışından hocalar getirilerek işte Carl Ebert'in tiyatro bölümü, Paul Hindemith müzik, Almanya'dan gelenler II. Dünya Savaşı'nın sorunlarıyla baş edemeyen profesörler, müzisyenler, bilim adamları konservatuvarda böyle bir yapı üzerine kurulmuş ve kurulduğu zaman hiçbir ders ihmal edilmemiş müfredat olarak eskrimden, mitolojiden, halk danslarından, akrobasiden hepsine kadar hareketli bütün diksiyon, piyano dersi, bale, opera, tiyatro hepsinde korkunç bir müfredat konmuş ortaya. Ben şanslı dönemdenim. O dönemlerin sonunu yakaladım ve o zamanlar yurt dışına çok insanlar gönderilmiş. Orada eğitim görsünler gelsinler burada öğretmenliklerine devam etsinler diye. Fakat sonra giderek bu Türkiye'nin kendi sosyopolitik ortamında savsamaya başlamış ve okulu bitiren 3, 5, 10 yıl sonra tecrübeli olan ek olarak da öğretmenlik yapmaya başlamış. Şu anda konservatuvarlarda mesela eskrim var mı bilmiyorum, ritmik dersi var mı bilmiyorum, felsefe, mitoloji dersi var mı bilmiyorum. O dönemki gibi tam teşekküllü bir yapı oluştuğunu sanmıyorum. Ama bunun için çaba gösterilen her türlü şeyi de destekliyorum, saygı duyuyorum. Hiç olmazsa tiyatro ve tiyatro bölümü kurularak insanlara, talebelere yine sanatla yoğrulmaları için fırsat veriliyor, ama o dönemki kadar köklü bir eğitim olduğunu sanmıyorum şimdi.

Seden Uz: Anladım. Tiyatro sanatçılarının mesela biz şey kültür politikası bizim ülkemizde bildiğim kadarıyla yani yazılmadığını biliyorum. Kültür politikası eğitimi veren bölümler var üniversitelerde. Sizin tiyatroları ve tiyatrocuları koruyucu bir politika var mı? Bunların bir araya geldiği STK'lar var mı? Kendi bünyenizde hem korumak sanatçıyı hem de bu tarz oluşumlar var mı? Diye sormak istiyorum.

Selçuk Yöntem: Var. Bu tam Iraz Yöntem'in cevap verebileceği bir soru. Ben oraya hiç girmeyeyim. Onunla da bir nokta yaparsınız. Çünkü şu anda gerçekten yoğun bir şekilde Tiyatro Kooperatifi bunlarla uğraşiyor. Bu işin bir eğlence olmadığını, bir yaratım olduğunu ve bir sektör olduğunu anlatmak için müthiş bir çaba gösteriyorlar. Tiyatro Kooperatifi bütün 65 tane tiyatronun birleşimiyle oluşmuş. Oradan kazanımlarla yine bu tiyatrolara bölünen bir kazanım yaratmaya çalışıyorlar. Tam onun cevap vereceği konular. Benden daha iyi bilecek insanlar varken ben bu konuda ahkâm kesmek istemiyorum.

Seden Uz: Estağfurullah.

Selçuk Yöntem: Ama bu çok başka bir başka bir nokta.

Seden Uz: Evet evet. En azından böyle bir oluşumun olduğunu öğrenmek bizim içinde çok güzel oldu doğrusunu isterseniz.

Selçuk Yöntem: Müthiş müthiş gerçekten müthiş.

Seden Uz: Evet. Bu Amadeus oyunundan biraz bahsetmek ister misiniz? Sanırım.

Selçuk Yöntem: Nereden? Anlamadım.

Seden Uz: Amadeus oyunundan bahsetmek ister misiniz? Okan Bayülgen'le beraber oynuyorsunuz bildiğim kadarıyla ve orada da bazı ödüller aldığınızı duydum, yanlış duymadıysam eğer. Bu konudan bahsedebilir misiniz biraz bize?

Selçuk Yöntem: Amadeus, her aktörün oynamak istediği bir oyun. Yani Amadeus'te Salieri rolü çünkü Peter Shaffer, o kadar güzel bir işlemiş ki bu eseri bir nakış gibi, matematiğini o kadar güzel yapmış ki. İnsanoğlunun hırslarının, becerilerinin çatışmalarla ne hâle gelebileceğini anlatmış ve Mozart karşısına çıkmasaydı belki de bu kadar kötü bir insan olmayacaktı da getiren bir oyun. Çünkü şöyle bir cümle söylüyor: “Sen buraya gelmeden önce ben böyle bir adam değildim. Bu kadar kötü düşüncelere sahip bir insan değildim. Sen buraya geldikten sonra hayatım mahvoldu.” diyor Mozart'a. Çünkü ona diyor ki; “Yani senin müziğini anlama yeteneğim var da onu yaratma yeteneğim niye yok?” Ve bunu da sen yaptın Tanrı'yı kendine düşman ilan ediyor. Çok anlamlı bir konusu var Amadeus'un. Ben 1985 yılında ilk defa izledim. İstanbul Devlet Tiyatrosu prodüksiyonu Hocam Yücel Erten koymuştu. Çok etkilenmiştik o zaman gerçekten sonra bir daha oynandı. Onu görmedim. Ama bu yıl yapılacağı zaman geçen yıl yani Sadri Alışık & Çolpan İlhan Tiyatrosu & Piu Entertainment bana bunu getirdikleri zaman benim tek söylemek istediğim şey: Ya bu oyunu kim oynamak ister? İsteriz ama bu oyun gerçek değerleriyle olursa ancak seyirciyle bir etkileşimi olur. Müsamereden öteye gidemez. Yani orkestrası, korosu, kostümü, dekoru gerçek değerleriyle ona uygun yapıda gerçekleşmesi lazım.” dedim. Biz de bunu realize edeceğiz, dediler ve sözlerinde durdular gerçekten. Işıl Kasapoğlu, sahneye koydu. Okan'ın adını duyunca da çok mutlu oldum ve gerçekten çok iyi bir buluşma oldu. Seyirci daha oyunun provalarında biletleri aldı. Çok tuhaf bir kıvılcımdı bu. Biletler bitti. Niye daha görmediniz ki çünkü size en büyük önerim Fısıltı gazetesidir. Hiçbir reklam bir oyunun değerini seyirciyi getiremez oraya ama Fısıltı gazetesi oyunu seyrettikten sonra müthiş bir yaygınlaşma sağlar. Amadeus'ta oyun prova döneminde bütün biletleri bitti. Bu çok ilginç bir buluşmaydı. Onun için Amadeus şu anda benim hayatımda çok önemli bir yer tutuyor. Ayda 2 veya 4 kere oynuyoruz. Salonun boşluk doluluk şeyine göre yoğunluğuna göre. Bu ayda 25-26 Ağustos'ta oynayacağız. Saliere rolü herkesin gerçekten oynamak istediği bir rol. Yaşam sanat tanrısı da bana bunu nasip ettiği için çok mutluyum ben. Şu anda da çok coşkuyla heyecanla oynamaya devam ediyoruz. Bekleriz hepimizi.

Seden Uz: Öğrencilerimize sanatla uğraşmak, tiyatroyla uğraşmak isteyen öğrencilerimiz olabilir. Onlar için ne söylemek istersiniz yönlendirmek adına? Belki çekinebilirler ve sizin bu konuşmalarınızdan feyz alarak belki tiyatroya yönelmek isteyebilirler. Onlar için bir şey söylemek ister misiniz?

Selçuk Yöntem: Yani bazı ders verdiğim dönemlerde benim için önemli olan “Ne için siz bu derse geliyorsunuz, tiyatro dersi almak istiyorsunuz? Neden? Ne için buradasınız?” Çok önemli insanlar vardı. Değişik kariyer sahibi insanlar; kimisi diyordu ki ben dizilerde oynamak istiyorum, işte kimisi diyordu ki sizi yakından görmek istiyorum, kimisi diyordu ki yani ben de kendi değerimi ölçmek istiyorum. Çok güzel yaklaşımlar bunlar ve çok güzel doğaçlamalar yaptık, emprevizasyonlar yaptık. Şimdi orada benim onlara söylediğim şey genelde; eğer bu işi yapmak istiyorsanız yapın, ama ben hem kendi işimi yapayım hem bu işi yapayım dersiniz ölçüsü bu kadar olur. Ama kendi işimi yaparken bir tiyatro grubu kurmak istiyoruz, oynamak istiyoruz. Harika, birisi gelir sizi yönlendirir, yaparsınız. Çok güzel bir sosyal paylaşım. Ama aktör olmak istiyorsanız, yönetmen olmak istiyorsanız bu işin okuluna gideceksiniz ve de severek yapacaksınız, kendinizi buna inandıracaksınız, kendinize güveneceksiniz ve o yolda kendinizi göreceksiniz. Ben hem onu yapayım hem bunu yapayım hem bunu yaparken bir de dizilerde oynayayım yolu bu değil! Ama gerçekten siz aktör olmak istiyorsanız zaten dizilerde de oynarsınız muhakkak. Muhakkak sizi alırlar, avlarlar. Yeter ki işinizi iyi yapmak için hedefe kilitlenin ve onu sevin. Benim söylemek istediklerim hep oydu hâlen de bunu söylemeye devam ediyorum.

Seden Uz: Bir dönem yönetmenlikte yaptınız diye hatırlıyorum Selçuk Bey.

Selçuk Yöntem: Nasıl?

Seden Uz: Yönetmenlik yaptınız diye hatırlıyorum bir dönem. Yönetmenlik mi aktörlük mü?

Selçuk Yöntem: Aktörlük. Çünkü yönetmenlik gerçekten 4-5 oyun yönettim. Çok çok yaratım isteyen, çok keyifli ama bütün sorumluluğu üzerine alan bir kavram yönetmenlik. Dekorundan, ışığından, aksesuarısından her şey dahil bilet satışından çok çok şeyi içine alan fakat sonra en son oyunu koyduktan sonra ben dedim “Yönetmenlik yapmayacağım. Oyunculuk egom hâlâ devam ediyor, ağır basıyor.” Onun için yıllardır oyun koymadım sahneye daha da koyacağımı sanmıyorum. Ama koyacağım zaman olacağını hissediyorum, inanıyorum.

Seden Uz: Evet. Benim sözlerim bu kadar. Şimdi Adem arkadaşımız soru sormak istiyor. Şimdi sözü ona vereyim.

Selçuk Yöntem: Tamam.

Adem Özdemir: Merhabalar, hoş geldiniz tekrardan. İyi ki geldiniz. Ben şeyi Youtube’da siz buraya gelmeden önce biraz araştırma yapmıştım ben de. Youtube’da bazı bölümlerine denk geldiğim bir programınızı izledim “Ahmet’in Günlüğü” adında. İzlerken orada yanında resmen bilimsel bir çalışma yaptığınızı hissettim. Aile ilişkileri, çocuk ebeveyn ilişkisi gibi eğitici ve gerekli eğitici konuları işlemiştiniz. Günümüze geldiğinde isimlerine varıncaya kadar sürekli birbirini tekrar eden diziler, filmler ve programlarla dolu bir televizyon dünyasına sahibiz. Kaliteli ve farklı yapımların ciddi bütçelere ihtiyaç duyulduğu iddia ediliyor. Gerçekten Türkiye’deki dizi, film sektörü parasız olduğu için mi biz bunlara maruz bırakıyoruz? Demek istedim.

Selçuk Yöntem: Asla parasız değiller, asla da parasız olduklarına inanmıyorum. Sundukları pastanın karşılığını alıyorlar. Yani siz bir pasta sunuyorsunuz milyonlarca insana her gece televizyonda. O pastaya tuz da atsanız onu yiyorlar. Yani yanlış anlaşılmasın burada yani ne sunarsanız ona göre şekilleniyor izleyici. O ona göre bir model oluşmaya başlıyor. Kaliteliyse kaliteliye göre bir model oluşuyor. Kalitesizse reyting profili ona göre oluşmaya başlıyor. Bu hiç doğru bir olay değil! Çünkü dünyada hiçbir örneği yok 5 günde 2.5 saatlik bir dizi bölümü. Esasında her hafta bir sinema filmi çekiliyor. Sinema filmi bile 2 saattir, 1 saat 50 dakikadır. Böyle dizi çekiliyor çok meşakkatli iş yapılıyor Türkiye’de. Yani ben Netflix’e bir dizi çekiyorum. Yani 45 dakikalık dizi kaç günde çekiliyor. O kadar titizlikle üzerinde çalışılıyor. Şimdi toplumun kültür seviyesi ve liyakat meselesi ne kadar aşağı giderse her şey de oraya doğru gitmeye başlıyor. Ahmet’in Günlüğü’nde hatırlarsan bir Atalay Yörükoğlu bir psikiyatrist vardı, orada bir psikolog vardı ve Ahmet’in neden bu tür reaksiyonlar gösterdiğini ve ailelerin çocuklara bunu yapıp yapmamalarını çok bilimsel bir şekilde anlatırdı. Yani meseleye bu kadar derin, anlamlı bakılıyordu. Şimdi biz televizyonlarda dizilerden başka bir şey görebiliyor muyuz? Asla göremiyoruz. Televizyonun bir renk grafiği ne oldu? Yok oldu. Bir yarışma programı vardı. İşte başka bir program vardı, kültür sanat vardı, bir belgesel vardı. Hayır. Bir reyting pastası var. Çok önemli bir gelir o. Her şey onun üzerine kurulu.

Seden Uz: Hasan Bülent Kahraman Hocam, buyurun lütfen.

Hasan Bülent Kahraman: Efendim, tekrar teşekkürler. Zahmet edip geldiniz. Şimdi; Ankara yıllarınızdan bahsettiniz. Ben de o yıllarda Ankara'daydım. O adlarını saydığınız oyuncuları sahnede izliyordum. Bazılarıyla başka yakınlıklarım da vardı. Mesela Baykal Saran'ın kızıyla Ankara Kolejinde beraberdik.

Selçuk Yöntem: Çağla.

Hasan Bülent Kahraman: Çağla evet. Ne yapıyor şimdi bilmiyorum ama o zaman öyle. Sadrettin Kılıç çok beni heyecanlandıran bir oyuncuydu falan. Şimdi; Ankara Cebeci Konservatuvarı meselesi size 3 şey sorayım izin verirseniz, 3 kısa soru. Birincisi, bu diksiyon meselesi yani bu çok tartışılan bir şeydir. İşte Cebeci diksiyonu Carl Ebert Tiyatrosundan gelen diksiyon. Siz tabii seslendirmelerde de çok etkili birisisiniz. Dolayısıyla bu diksiyon, oyunculuk ilişkisi nedir? Yani oyunculuğun fizik kısmıyla mı ilgilidir daha mental kısmıyla mı ilgilidir? İkincisi, sinemaya hiç değinilmedi bu konuşma içinde. Siz sinema tiyatro ilişkisini nasıl görüyor ve nasıl götürüyorsunuz? Dizilerin hâli malum söyledikleriniz de elbette hepimizin katıldığı şeyler maalesef Türkiye'deki bu liyakat kaybı diyelim. Bu televizyonları bu hâle getirince sinema acaba yeni bir tiyatrodaki gördüğümüz bu sayısız genç insanın apartman dairelerinde bile özel tiyatro kurup oynaması bakımından sinema önümüzdeki dönemde bugünkünden ayrı bir etkinlik kazanır mı kazanmaz mı? Bu bakımdan ben bu online döneminin bir alışkanlık getirdiğini düşünüyorum. Yani tabii canlı tiyatro izlemenin tadı, lezzeti o ayrı bir konu ama insanlarda öyle bir alışkanlık da başladı. Belki oraya doğru gidecek. Üçüncüsü, üçüncü sorum şu; oyuncunun psikolojisi nedir? Yani demin söylediniz hırsız oynarsak makyajımızı yapar, kostümü giyer, sahneye çıkarız. İş bitince de biter. Ama işte o sahneye çıkma, hazırlanma, o role girme bu neyle ilişkili veya bunun dinamikleri neler? Tekrar çok teşekkürler.

Selçuk Yöntem: Rica ederim. En sondan devam edeyim. Oyuncunun esasında çok hassas kırılmalı bir psikolojisi var. Gerçekten o role hazırlanmak, o rolü yanındaki oyuncularla, sahnedeki teknik elemanlarla koordinasyonu sağlayarak yanlış yapmadan sona erdirmek çok çok yıpratıcı ve koordinasyonu dikkat, konsantre isteyen bir şey ve burada olumlu sonuçlar da elde edebiliyorsunuz, olumsuz sonuçlar da elde edebiliyorsunuz. Ama tek bir nokta oyuncuyu çok mutlu ediyor. Eğer başarılı bir prodüksiyon yaptıysanız seyirciden aldığınız o alkışın hiçbir maddi karşılığı yok. O manevi karşılığın, o zenginliği size anlatamam gerçekten. Bir kere adrenalinden uyuyamıyorsunuz. Bu esasında çok egosal bir nokta gelebilir ama hayır değil! 500 kişinin 300 kişinin karşılıklı olarak etkileşip sizin onları kutsamanız onların sizi kutsamasıyla yaşanan bir 2 saatin sonucu. Yaşam böyle olduğu zaman çok güzel ürüyor. Siz Ankara'da o yıllarda ne kadar oyun seyretmişsinizdir eminim. Bunları birebir ne kadar yaşamışsınızdır eminim. Onun için çok kırılmalı bir psikolojiye sahiptir. Ben onu derken yani rolümüzü oynuyoruz, gidiyoruz ondan sonra hayat başka türlü devam ediyor anlamında söylemedim. Yani söylemek istediğim dış etkenlerden oyuncunun hiçbir zaman etkilenmemesi gerekiyor. Yani dış etkenler dediğim oynadığı rolü kastediyorum. Bu rol beni o kadar sarstı ki ben gece gündüz bir türlü kurtulamıyorum. Hemen doktora gitmek gerekiyor. Aktör kimse onu doktora götürmek gerekiyor. Öyle bir şey yok! Birinci soruya cevap vermek istiyorum. Aktörün en önemli enstrümanı sesidir. Onu var eden enstrüman sestir. Konservatuvara öğrenci imtihanlarında benim dönemim ve önceki dönemlerde o kadar dikkat edilmiş ki. Bunun fiziği nasıl? Bizim bu fizikte rollere ihtiyacımız var. Bunun ses tonu nasıl? Bunu biz temrinlerle, artikülasyon çalışmalarıyla eğitimle halledebilir miyiz? Bunun sesi biraz cılız ama o eğitimle, fonetik yapısını geliştirebiliriz. Hep bunlar dikkate alınarak aktörler alınmış, talebeler alınmış, öğrenciler alınmış. Yoksa nasıl Sadrettin Kılıç alınırdı, Baykal Saran alınırdı? Yani daha kaç kişiyi sayabilirim: işte Zafer Ergin, Can Gürzap yani kimler kimler o kadar isim var ki değerli aktörler bu kadar rastlantı bir araya gelemez ki. Hepsinin çok önemli bir enstrümanı sesi vardı. Hepsinin çok değişik bir tipajı var.

Hepsinin sosyal hayatta çok değişik bir karizması var. Evet hepsi başrol oynamıyor, ama principal rol oynayan, ufak rol oynayan da o rolün hakkını, değerini veriyor. Onun için enstrüman ses tamam ve eğitmenlerin buna göre karar vermeleri ve sonuçların bu şekilde gelmesi çok önemli. Mesela benim Can Gürzap hocamdı. Dedi: “Senin birazcık fonetik çalışman lazım. Hafif tıslama var.” dedi. Mesela benim geceleri uykularım kaçmıştı. Ben bunu nasıl halledeceğim diye. Tek başıma kalem ağzımda neler yapmaya çalışıyordum sabahlara kadar bana nasıl bunu söylersin diye. Sonra Hoca çok iyi dostum olduğu için yüzüne söyledim. “Yani niye sen beni öyle bunalıma soktun?” dedim. Neden bana bunu söyledin Hocam? “Hatırlamıyorum şekerim,” dedi “Söylemiş olabilirim.” dedi. Şimdi bunlar Hoca ve eğitmen arasında yaşanması gereken noktalar. Biz bunlara çok çok önem verdik ve onun için bir renk oluştu. Mesela ben Sadrettin Kılıç’ın sesini dinlediğim zaman radyo tiyatrosunda arkası yarın oluyordu. Biraz ufak roller veriyorlardı. Ya şimdi Sadrettin abinin sesine bak. Biz de orada gideceğiz, konuşacağız yani nasıl yapacağız diye böyle korkunç bir Ecder Akışık, rahmetli Ecder abi yönetirdi. Rüştü Asyalı, dev bir ses yani korkunç ama sonra size söylemeye başladılar. “Ya sesiniz çok güzel” Ben anlamadım, benim mi sesim güzel? Bu hep bir kuşkudur hâlâ da devam eder. Bu onun için çok önemliydi bizde. Onun için bu cümleyi de Cüneyt Gökçer Hocam söylemişti. Orada zaten ona eğildik. Aktörün enstrümanı sesidir. Bunu geliştireceksiniz sonra artikülasyonunuzu geliştireceksiniz. Sonra işte dudak temrinini, diksiyon eğitimi alacaksınız yani çalışacaksınız, temrinler yapacaksınız. Sinema olayına gelince Türk sineması çok enteresan reaksiyon alıyor esasında uluslararası anlamda, çok önemli ödüller alıyor. Fakat Türk sineması sektörü mü? Hayır! Bence sektörü değil, ama kendi lokal yapısı içerisinde çok önemli yönetmenlerle, çok önemli senaryolarla çok önemli filmler ortaya çıkıyor ve çok ilginç oyuncular ortaya çıkıyor. Bu bağlamda baktığımız zaman sinema elinden geleni yapmaya çalışıyor. Tabii ki bir romantik komedi furyası var. Oradan da başka bir mecraya gidiyor ve bunlar her zaman tam anlamıyla reaksiyon almıyor. Zamanında bizim çok beğenerek izlediğimiz hâlâ duygusal olarak bu Yeşilçam filmlerindeki yapımcılar ki çok önemli insanlar da vardır orada hâlâ. Türker Bey en duayen ama onun dışında birçok insan bu yatırımı sinemaya çevirmedi. Yani sektör anlamında gelişemedik bence ilerleyemedik. Ama gençler o enerji, ilginç senaryolar, yönetmenler bunların uluslararası anlamda yapmış olduğu işleri takdirle karşılıyorum. Bir tek şey de sıkıntı çektiğimize inanıyorum. Yöreselden evrensel olma konusunda senaryoların daha kuvvetli, daha dramaturjisi kuvvetli, yapısı daha zengin olması gerektiğine inanıyorum. Bilmiyorum Bülent Bey gerekli yanıtları verebildim mi?

Hasan Bülent Kahraman: Çok güzel yanıtlar verdiniz. Size Cüneyt Gökçer’le küçük bir anektodumu anlatayım bu diksiyon konusunda gençler de dinlesinler. Mutlaka izlemişsinizdir o 79-78 falan gibi yıllarda Kral Lear’i oynadı.

Selçuk Yöntem: Evet 80.

Hasan Bülent Kahraman: İrlanda’dan bir kostümcü getirilmişti. O da böyle keçeden müthiş kıyafetler yapmıştı. Cüneyt Gökçer bir sahnede yaşlı artık Lear son sahnelerde “olabilir” diyor. Bir “olabilir” diyor. Büyük tiyatro yıkılacak gibi. Yıllar sonra ben Kültür Bakanlığında çalışırken ona gittim. Bunu söyledim. “Şekerim” dedi. “Carl Ebert bize onu öğretti. Diyaframınızı doldurup doldurup patlatın. “Seyirci” dedi “Sesten olduğu kadar onun bu şekilde kullanılmasından da etkilenir.” Siz aynı şeyi söylediniz. Çok teşekkürler tekrar.

Selçuk Yöntem: Harika harika harika.

Seden Uz: Çok teşekkür ederiz Hasan Bülent Hocam. Şimdi Beril arkadaşımız da sormak ister. Bir sorusu var. Selçuk Bey’e sormak istiyor.

Selçuk Yöntem: Tamam.

Beril Baran: Merhaba Selçuk Bey,

Selçuk Yöntem: Merhaba,

Beril Baran: Katıldığınız için öncelikle Sanat Tarihi ve Müzecilik Kulübü adına tekrar teşekkür ederim. Sorum şu şekilde olacak. Yine sesten konuştuk daha yeni ama ben şunu merak ediyorum. Sesinizle, oyunculuğunuzla gündeme geldiğiniz gibi sesinizle de çok gündeme geliyorsunuz ve zaten kalın, böyle sakın, derin bir ses tonunuz var. Çok da beğenerek dinliyoruz paylaşılanları. Siz kendinize dönük olarak kendi sesinizi tam olarak ne zaman sevmeye başladınız? Ve hani harika bir sesim varmış meğer dönüşünü ne zaman yaptınız?

Selçuk Yöntem: Hiç öyle bir şey yapmadım harika bir sesim var diye hâlâ da şüpheyle bakıyorum diyebilirim. Çünkü bir insanın en zor şey sesini beğenmesidir. Ben ilk defa sesimi duyduğum zaman “Eyvah!” dedim meslek hayatım bitti benim. Yani çünkü bunu bir deneyin göreceksiniz, anlayacaksınız. Çok önemli bir aktörün sesine hayran olduğum kendisi de çok önemli bir aktördür sevgili Çetin Tekindor. “Ya Çetin ne kadar güzel bir sesin var.” İşte o bizden üst sınıfta büyüğümüz. “Ben sesimi duymaya tahammül edemiyorum.” dedi. “Sen bunu diyorsan dedim. Biz ne yapacağız?” Onun için bireysel olarak insanoğlu sesini pek sevmez, ama yıllar sonra benimser, alışır. Evet, ben de alıştım, benimsedim. Söylenenlerde beni biraz motive etti, ediyor. O motiveyle ben hala bir şey zannetmeye başlıyorum. Yoksa çıplak olarak baktığım zaman asla “Ya bu nasıl bir ses” diyebiliyorum kendi kendime.

Seden Uz: Göktuğ Akşahin de size bir soru sormak ister. Sesli olarak sorusunu dile getirmek istiyormuş.

Göktuğ Akşahin: Selçuk Bey, merhaba öncelikle okulumuza hoş geldiniz. Ben psikoloji 2. sınıf öğrencisiyim Işık Üniversitesinde. Oynadığınız dizileri, filmleri olabildiğince takip etmeye çalışıyorum. Ve gerçekten çok kaliteli yapımlar. Tiyatrolardan bahsettik ve günümüzdeki Türk dizileri, film sektöründen bahsettik. Benim aklıma sizin oynadığınız spesifik bir diziden örnek vermek istiyorum. Kurtlar Vadisi mesela 14 sene süren bir yapımdı ve siz ilk sezonlarında oynamıştınız. O ilk sezonları çok kaliteli bir sezon geçirmişti. Oyuncu kültürü açısından oyuncu kadroları da çok güzeldi. Ve ben o oyuncu kadrosuna baktığım zaman hep tiyatro geçmişinden gelen oyuncular görüyordum Kurtlar Vadisi'nin ilk sezonlarında veyahut da başka bir örnek vermem gerekirse Arka Sokaklar'da çok uzun süren bir dizi onda da aynı şekilde. Ama yine Kurtlar Vadisi'ne gelecek olursam son sezonlarına doğru tiyatro kültüründen beslenen oyuncuların kalmadığını gözlemledim ben ve maalesef kalitesi de azalmıştı dizilerin. Genel olarak aslında bizim dizilerimizde olan sorun da bu. Yani ben şunu söylemek istiyorum. Tiyatro kültürü ülkemizde azalıyor mu ve bu dizi ve filmlere bu yüzden de etki ediyor mu? Bunu sormak istiyorum.

Selçuk Yöntem: Tiyatro kültürünün azaldığını sanmıyorum. Tiyatroya karşı çok güzel bir enerji olduğuna inanıyorum ve o hiçbir zaman asla yok olmayacak. Çünkü hayatın insan olarak mozaiki çok geniş. Ondan da hoşlanacak olan çıkacak, bundan da hoşlanacak olan çıkacak, o meslekten de olacak ama tiyatrodan da olacak ve giderek de büyüdüğüne, büyüyeceğine inanıyorum. Ve akıllı olan bir tiyatro mezununu, konservatuvar mezununu veya tiyatro dersi almış aktörleri dizisinde oynatıyor zaten. Çünkü daha kolay yol alabiliyor onlar. Evet kamera oyunculuğuyla sahne

oyunculugu arasında nüans var. O nüansı iyi değerlendiren zaten kamerada da hemen iyi oyuncu oluyor, onu değerlendirebiliyor. Kurtlar Vadisi'ne gelecek olursak Kurtlar Vadisi ilk 2 sezon 55 bölüm benim de oynadığım bölüm çok anlamlı, çok güzel işler yaptı. Gündemi çok iyi değerlendirdi. Para baronlarını, mafyayı, devlet ilişkilerini çok iyi değerlendirdi. Halkı çok etkiledi bu tabii ama ondan sonra başka bir boyuta girdi. Benim de tabii eleştirdiğim noktaları vardı. En büyük eleştiri noktam da polis yoktu Kurtlar Vadisi'nde. Yani polis olmayınca siz bir sistemi nasıl götüreceksiniz? Yani önüne gelen önüne geleni öldürüyor, öldürüyor, öldürüyor. Öldüre öldüre aktör kalmadı zaten senin dediğin gibi. Yani bunun dışında da insan, gençler diyecek çocuk 13-14 yaşında o onu vuruyor, bu bunu vuruyor. Gidip bir de birisini bıçaklamıştı mesela okulda. Ben bunlara çok karşı koydum. O kan olaylarına çok karşı koydum. Yani misyonumuz bu olmamalı. Birazcık da bunu yaparsam şunun cezası var. E bir ders vermek lazım. Amerikan filmlerine bakın hep böyledir bu. Hiçbir katil göbek ata ata film bitmez yani filmlerin %99'u. Onun için hem oyuncuları iyi değerlendirmek hem de senaryoları daha radikal, daha topluma mesaj verici şekilde didaktik değil, ama dramaturji olarak çok ideal değerlendirmek lazım diye düşünüyorum. Evet.

Seden Uz: Çok teşekkür ediyoruz. Başka sorusu olan varsa herhâlde yok diye düşünüyorum. Bir Burak Polat bir soru sormak istiyor. En son soru olsun ondan sonra da kapatalım.

Selçuk Yöntem: Son soru olsun.

Burak Polat: Merhaba Selçuk Bey,

Selçuk Yöntem: Merhaba.

Burak Polat: Uzaktan da olsa sizinle tanışmak bir zevk. Fazla vaktinizi almadan sorumu kısa yöneltmek istiyorum. Bir dönem dizisinde oynamak ister miydiniz? Sizi ben görmeyi çok isterdim bir dönem yapımında mesela bunun en önemli örneği bence Halit Ergenç bir dönem dizisinde büyüdü rolüyle ve akıllarda kalıcı bir rol oldu. Sizi de böyle bir dönem dizisinde görmek isterdim. Siz eğer bir dönem dizisinde oynamak isterseniz hangi dönem ve kim olur? Bunun da cevabını alırsam sevinirim. Teşekkür ederim.

Selçuk Yöntem: Rica ederim. Sevgili Burak, tabii ki dönem dizisinde oynamak isterim, ama senaryonun çok iyi olması lazım, çok iyi işlenmiş olması lazım, rolün yapısının çok iyi olması lazım. O rolden benim etkilenmem lazım. Diğer rollerle olan ilişkisinden etkilenmem lazım. Tabii ki dönem dizisinde oynamak öyle gördüğünüz kadar kolay değil. O makyajlar, o kostümler, o kostümleri taşımak. Sıcaksa yanarsın soğuk olduğu zamanda tesadüf ince kostüm giymen gerekersin falan çok meşakkatli bir tarafı vardır. Yani tabii senin sorunun geleceği Osmanlı dönemi o tarihimizin dönem dizisi olabilir Türkiye'de yazılacak olan bir dönem dizisi. Başka bir ülkenin dönemini ele alabilirler mi bilmiyorum. Ama dediğim gibi bu senaryo meselesi öyle bir şey olursa yani ben ondan etkilenirsem, neden olmasın tabii ki oynamak isterim. Tiyatroda da oynadım da çok.

Seden Uz: Çok teşekkür ediyoruz Selçuk Bey bizi kırmadınız, geldiniz, misafirimiz oldunuz, konuğumuz oldunuz.

Selçuk Yöntem: Rica ederim. Bir şey söyleyeceğim burada hepinizin duymasını istiyorum, Bülent Bey sizin de. Benim yaşayan en eski arkadaşım var; Ahmet Uz ismi. Seden onun kızı ve benim için çok anlamlı çünkü ta yani 1960'lardan yani en eski arkadaşım. Uzun zamanlardır da görmüyorum

kendisini ama Seden beni arayıp kendisini tanıttığı zaman buna çok mutlu oldum. Onun için bunu da bir anekdot olarak sizlere söylemek istedim.

Seden Uz: Çok teşekkür ederiz. Çok sağ olun.

Hasan Bülent Kahraman: Çok teşekkür ederiz. Çok sağ olun.

Selçuk Yöntem: Rica ederim.

Seden Uz: Bizi kırmadınız geldiniz için çok teşekkür ediyoruz. Hasan Bülent Kahraman Hocam siz de katıldınız. Gerçekten müteşekkirimiz. Değerli hocalarım, değerli akademisyenler, öğrencilerim iyi ki bizimle beraberiniz. Çok teşekkür ediyorum tekrardan.

Selçuk Yöntem: Ben de teşekkür ederim. Bülent Bey Ankara'ya geleceğiz Amadeus'la turneye, beklerim Amadeus'a.

Hasan Bülent Kahraman: Hayır ben artık İstanbul'dayım tabii.

Selçuk Yöntem: Aa siz İstanbul'dasınız! Ben hemen oraya gittim oraya gittim.

Hasan Bülent Kahraman: Gittiniz oraya ben Işık Üniversitesinde Rektör Yardımcısıyım.

Selçuk Yöntem: O zaman burada bekleriz. Seden'le bağ kurarız. Burada beklerim.

Hasan Bülent Kahraman: Memnuniyetle çok teşekkürler. Ben de çok mutlu olurum. Ayaklarınıza sağlık.

Adem Özdemir: Bir dakika çok özür dilerim. Bir ekran görüntüsü alabilir miyiz acaba hepimiz böyle harika?

Selçuk Yöntem: Tabii çeken bana da yollasın onu.

Seden Uz: Tabii ki.

Adem Özdemir: Bir iki üç alıyorum. Aldım. Çok teşekkür ederim. Sağ olun.

Selçuk Yöntem: Rica ederim.

*** Video burada sona eriyor. ***